

HET MEER MAGGIORE.

Dit schoone meer is een van de vele die in Italië gevonden worden. Eer wij iets van dit meer zeggen, willen wij vooraf over Italië zelf iets mededeelen. Dit aanzienlijke schiereiland was sodert den ondergang van het westersche Rijk in 476 nooit weer één staat geweest, totdat het op het eind van 1870 één koninkrijk geworden is onder koning Victor Emmanuel, met Rome tot hoofdstad. Het luchtgestel is er vrij heet, vooral in het zuiden, doch wordt door de winden uit de Middellandsche en Adriatische zee veel getemperd, en is over het geheel gezond. De grond is, waar hij bebouwd wordt, vruchtbaar en levert allerlei zuidelijke vruchten, veel koren (vooral Sicilië) en wijn, en voedt veel vee.

Het Lago Maggiore is van al de italiaansche meren het aanzienlijkste, waarom het dan ook dus heet. Het is 48 italiaansche mijlen lang en van 4 tot 8 breed, en is zoo gelegen dat een gedeelte van hetzelfde tot Zwitserland, en een ander deel tot Italië behoort. Het zachte klimaat, de rijkdom der voortreffelijke produkten hebben zijne oevers zeer beroemd gemaakt, zoodat er dan ook vele schoone buitenplaatsen zijn aangelegd, die een allerheerlijkst uitzicht hebben. Het ontvangt benevens de Tessino vele andere kleinere rivieren en ontlaat zich door de Tessino in de Po.

T. M. L.

DE LAMME VAN EYBER,

EEN TRIOMF DER GENADE GODS.

Van af de tijden der apostelen tot op deze dagen, hebben duizende menschen ondervonden hoe magtig het evangelie is om den harten vernieuwing en den armen en ongelukkigsten onzer natuurgenoeten overvloedige vreugde te schenken. Wij geven hier een treffend bewijs voor deze waarheid, ontleend aan de geschiedenis van de zending van onze dagen.

Ten noorden van den Libanon strekt zich het landschap Syrië uit, waarvan de hoofdstad Aleppo bevolkt is met Mohamedanen, Joden, Grieken, Armeniers, enz. De Amerikanen hebben daar eene wending gevestigd, die door den zegen Gods bloeiende mag genoemd worden. Eenige mijlen van deze stad ligt het dorp Killis, door de zendingen geregeld bezocht. Daar hebben zij eene kleine gemeente van christen-inboorlingen mogen vergaderen en vernamen op zekeren tijd, dat een arme kreuple zich in dit dorp had laten brengen, uit het Taurusgebergte, uitsluitend met het doel om een bode des evangelies te zien en te hooren. Zij haastten zich dien ongelukkige op te zoeken en vonden hem in de meest deerniswaardige omstandigheden.

In eene benauwde, enge, met stroo gedekte hut, zoo laag dat deze eerder een verblijf voor dieren, dan wel voor een mensch geelck, lag de ongelukkige dien zij zochten. De naakte grond was zijn leger; zijn gansche bedeksel bestond in een paardeharen zak; een schamele stroozak onder welken eenige steenen gelegd waren, diende ter rustplaats voor het hoofd. Kortom, hij was een sprekend beeld van armoede en ellende. Zijne handen, vel over been, waren door rhuematismus zoozeer verwrongen dat hij niet in staat was ze te openen of te sluiten. Zijn ligchaam was gansch en al afzigtelijk mager; zijne smarten waren vreeselijk en niet dan met het diepste medelijden kon men hem aanzien. Gedurende twintig jaar verkeerde deze lijder in dezen beklagenswaardigen toestand, en toch geene klacht ontdeed zijne lippen; integendeel, toen de zendingen zijne schamele hut binnentraden om hem te bezoeken, verlichtte een straal van reine en hemelsche blijdschap zijn gelaat. Van waar kwam hem die vrolijkheid des harten?

De kreuple was ongeveer vijftig jaar oud. Zijne jeugd had hij doorgebracht te midden eener rooversbende, die haar verblijf hield in de spelonken en bosschen van het gebergte, van waar zij op roof uittoogen naar de naburige dorpen en de karavansen overvielen, zich schuldig makende aan alle ongerechtigheid en afgrijselijkheden, en schrik verspreidende in den ganschen omtrek. Hij zelf was een der grootste booswichten van de bende geweest tot den tijd dat de straffende hand Gods op hem nedersaalde en hem een smartelijk ziekbed bereide, van hetwelk hij nimmer weder opees. Vele jaren bleef hij het voorwerp van verachting en afkeer voor zijne medgezellen, van alle hulp verstoken, ter prooi aan de vreeselijkste smarten en ten eeuwigdurenden buiten de kennis van een God van liefde en van

den troost des Evangelies. Daar kwamen vier jaar geleden, eenige bekeerde Armeniers te Eyber, waar onze kranke woonde, en bragten den inwoners de lieflijke boodschap van het heil dat in Christus is, hen dringende zich over te geven aan dien barmhartigen Zaligmaker. Toen zij vertrokken, lieten zij den dorpsbewoners eenige Nieuwe Testamenten achter in de taal des lands.

De vrucht van dezen arbeid openbaarde zich daarin, dat in dit dorp, zoo afgelegen in het gebergte, ettelijke zielen kwamen tot het geloof in den levenden God. Een der nieuwbekeerden gevoelde zich op zijne beurt gedrongen den armen lijder te bezoeken en van tijd tot tijd eenige gedeelten van het Nieuwe Testament voor te lezen. Deze bezoeken en voorlezingen werkten aanvankelijk niets uit op den ongelukkige; maar naarmate de pogingen van dezen medelijdenden vriend zich vermenigvuldigden en deze hem telkens met te sterker aandrang van de liefde Gods in Jezus Christus sprak, vielen allengs de schellen van zijne oogen en begon het licht des heils de duisternis zijner ziel op te klaren. Eene diep gevoelde erkenning van zijnen zondigen toestand voor God, gepaard met de hartelijke toestemming dat zijne ellende eene rechtvaardige vergelding voor zijne onveldden was, deed hem ernstig verlangen naar de vergeving zijner ongerechtigheden. Vele dagen verlieten er, eer hij zijne hoop leerde stellen op de genade die God ons aanbiedt in zijnen Zoon Jezus Christus; want ongelooft was het hem dat een zoo groot zondaar als hij, nog zou kunnen worden gered; maar toen hij eindelijk zijn volkomen overgaf aan de genade, doortintelde zijn hart eene onverdoofbare en heerlijke blijdschap.

Dit viel voor in 1863. In den loop van dat jaar rustte hij niet, voordat een der broeders hem een Nieuw Testament had verschaft en hem daarbij lezen leerde. Wegens zijn vergevorderden leeftijd en talrijke zwakheden kon hij niet dan met de grootste inspanning eenige vorderingen maken; maar eindelijk slaagde hij toch, en van toen af waren de kranke en het dierbaar boek onafscheidelijk. De grootste moeite veroorzaakte het hem het heilig bijbelboek te openen en de bladen om te slaan; maar desniettemin slaagde hij er bijna geen uur van den dag waarin hij zich niet spijste met het hemelsche manna, waarnaar zijne ziel hongerde.

De vorige begerte die hem vervulde, een dier mannen te zien, die het eerst het Evangelie in die streken gebragt hadden, vervulde geruimen tijd zijne ziel; daarom besloten eenige te Eyber woonachtige Christenen hem naar Killis te brengen, dat in de nabijheid van den zendingspost Aleppo ligt. Daar zagen de zendboden dezen christen voor de eerste reis. „Waarlijk,” schrijft een hunner, „koningen en ketzers mogen met jaloesheid nedertzien op dezen verlamde. Hij is in waarheid een wonder Gods. Ik vroeg hem of hij zeker was van de vergiffenis zijner zonden.” — „O! zeker!” antwoordde hij, „door Gods genade heb ik den vrede mijner ziel gevonden in het dierbaar bloed van mijnen Heer en Zaligmaker Jezus Christus. Op Jezus alleen steunt mijne hoop en in Hem heb ik eene rust en blijdschap gevonden welke mij door niets kan worden ontnomen.” Meermalen herhaalde hij de betuiging dat hij

niet de minste vreeze des doods had en dat hij met vreugde dien oogenblik te gemoet zag, die hem zou roepen de wereld te verlaten om altijd bij zijnen Heiland te zijn. Ik vroeg hem: „Wat geeft een arm zondaar de vrijmoedigheid om te rekenen op de eeuwige gelukkigheid?” Zijn antwoord was: „De genade, louter genade van onzen God. Van onszelven vermogen wij niets; hoe ver is het er van dan dat wij eenigzins vergiffenis onzer zonden en een eeuwig leven zouden kunnen verwerven? Ware ik in staat een grooten berg van goede werken aan God op te offeren, niets zou het mij baten: Christus alleen heeft alles voor mij volbragt, en het vertrouwen op zijne verdiensten maakt mij voor eeuwig rechtvaardig en gelukkig.”

Nimmer zag ik, zoo vervolgt onze berigtgever, een zoo gelukkig mensch als de lamme van Eyber. Ik meende hem eenige vertroosting en bemoediging te brengen, maar tot mijne schande moet ik bekennen dat ik meer van hem ontving dan ik hem schenken kon.

Wij eindigen dit verhaal niet zonder onze lezers te berigten dat het dorp Eyber, waarheen de lijder zich terug liet brengen, tegenwoordig tien huisgezinnen telt, die tot het christendom zijn bekeerd en dat de behoeftige buurtschap Killis zich verbonden heeft, elke maand zes gulden bijeen te brengen, met het doel eenen inlandschen evangelist te bekomen, die zich bezig moet houden het Woord Gods te Eyber en in die omstreken te verkondigen. Waarlijk, draagt de arbeid der zendingen zulke vruchten, dan verdient zij wel in ruime mate de ondersteuning der christenen in gebed en gaven.

T. M. L.

GETROUWHEID VAN EEN HOND.

Langzaam trok een lijkstoet door de straten van zekere stad naar het kerkhof. Vele diepbedroefde vrienden volgden debaar, en onder hen, en wel geheel vooraan, bemerkte men een hond, die al de keesteekenen droeg van groote smart. Het was zijn geliefde meester, welken men ten grave droeg, en gelijk hij dezen gedurende zijn leven nooit had verlaten, zoo wilde hij nu in den dood ook bij hem blijven. Toen de plegtigheid was afgelopen, gingen de aanwezige vrienden weder allen naar huis; maar de hond legde zich neder naast het graf, om getrouw de wacht te houden. Voortdurend hield hij zijne oogen op het graf gericht en van tijd tot tijd hoorde men hem huilen, om aan zijne droefheid lucht te geven. De nacht kwam, maar de hond verwijderde zich niet van het graf. De kinderen van den doodgraver, die dit met aandacht hadden gadeslagen, bragten hem den volgende morgen iets te eten; de hond nam het, maar verliet het graf evenmin als den vorigen dag. Slechts enkele malen richtte hij zich op, liep langzaam om het graf, zag eens in het rond alsof hij iets zocht en legde zich dan stil wederom neder. Dagen verlieten, het graf werd met bloemen versierd en een marmeren zerk daarop gelegd; nog altijd lag de hond op dezelfde plaats en werd hem door de kinderen eenige spijs gebragt. Eenmaal had men willen beproeven hem met geweld weg te slepen; doch aan het hek van het kerkhof gekomen, wist hij zich los te maken en keerde zoo spoedig mogelijk naar het graf terug. Men liet hem nu ongestoord liggen en hij bleef tot aan zijn dood het graf van zijn meester bewaren. De koude natte nachten maakten een einde aan zijn leven. Op zekeren morgen vond men hem dood liggen.

Dit verhaal herinnert mij een blijk van getrouwheid van denzelfden aard van de beide honden van Floris V, graaf van Holland.

Misschien hebt gij in de vaderlandsche geschiedenis geleerd het droevig uiteinde van dezen graaf, hoe hij op verraderlijke wijze werd gevangen genomen en om het leven gebragt. Welnu, men vertelt, dat twee hazewindhonden, die bij den graaf waren toen hij werd gevangen genomen, eerst alles in 't werk stelden om hem uit de sloot te trekken, waarin hij met zijn paard was gestort en lag te sterven. Toen dit niet gelukte, likten zij het bloed af, dat uit zijne wonden vloeide. Later volgden zij het lijk van hunnen meester naar Alkmaar, alwaar het begraven werd en bleven bij de grafstede liggen, zonder iets te willen eten of drinken, totdat zij van honger en gebrek omkwamen.

Ziet hier hoe getrouw een dier kan zijn. Ik geloof wel dat vele kinderen hieraan een lesje kunnen nemen. Hebt gij wel zooveel voor uwe vrienden over? Of zou er misschien, bij het lezen van deze beide verhalen, een gevoel van schaamte bij u zijn opgekomen, omdat gij het wel hebt gevoeld, dat zoo groote gehechtheid aan uwe ouders, uwe meesters, uwe vrienden bij u misschien te vergeefs zou worden gezocht? Als menschen, dat is als redelijke wezens, gaan wij toch de vogelen en de beesten der aarde zeer verre te boven. Zou het dan niet geheel anders moeten zijn?